

TESARSKA RADIONICA

BILA JEDNOM IZVAN grada jedna kućica, gotovo stračara. Ispred nje se nalazila malena radionica s nekoliko strojeva i alata, dvije sobe, kuhinjom i skromno opremljenom kupaonicom straga...

Ipak, Joaquín se nije žalio. U posljednje dvije godine tesarska radionica „Sedam“ postala je poznata u selu i zarađivao je dovoljno novca da ne mora dirati u svoju skromnu ušteđevinu.

Toga jutra, kao i svakog jutra, digao se u šest i pol kako bi gledao izlazak Sunca. Uza sve to nije uspio doći do jezera. Putem, na nekih dvjesto metara od kuće, naišao je na ranjeno i izmučeno tijelo mladića.

Brzo je kleknuo i približio uho mladićevim prsima... Slabo, negdje u dubini, jedno se srce borilo da održi ono malo života koje je ostalo u tom prljavom tijelu koje je zaudaralo na krv, blato i alkohol.

Joaquín je otišao potražiti tačke, u koje je utovario mladića. Kad je došao kući, ispružio je tijelo na krevet, izrezao iznošenu odjeću i pomno ga oprao vodom, sapunom i alkoholom.

Momak, osim što je bio pijan, bio je divljački izudaran. Imao je posjekline na rukama i leđima, a desna mu je noga bila slomljena.

Tijekom iduća dva dana čitav se Joaquínov život vrtio oko zdravlja njegova zahvalna gosta: liječio je i previjao njegove rane, imobilizirao njegovu nogu i hranio mladića žličicama pileće juhe.

Kad se mladić probudio, Joaquín je bio uz njega gledajući ga pun nježnosti i zabrinutosti.

„Kako si?“ upitao je Joaquín.

„Dobro... Mislim“, odgovorio je mladić gledajući svoje čisto i izliječeno tijelo. „Tko me izliječio?“

„Ja.“

„Zašto?“

„Zato što si bio ozlijeđen.“

„Samo zato?“

„Ne, i zato što trebam pomoćnika.“

I obojica su se od srca nasmijala.

Dobro uhranjen, naspavan i trijezan, Manuel, kako se mladić zvao, odmah je povratio snagu.

Joaquín ga je pokušavao naučiti poslu, a Manuel je pokušavao izbjegavati posao koliko god je mogao. Joaquín je neprestano pokušavao utuviti u tu glavu iskvarenu razuzdanim životom prednosti dobra posla dobra imena i časna života. Uvijek se činilo da Manuel shvaća, ali dva sata ili dva dana nakon toga opet bi zaspao ili bi zaboravio obaviti zadatak koji mu je Joaquín povjerio.

Prošli su mjeseci i Manuel se potpuno opravio. Joaquín je dodijelio Manuelu glavnu sobu, udio u poslu i pravo da se

prvi kupa u zamjenu za mladićevo obećanje da će se posvetiti radu.

Jedne noći, dok je Joaquín spavao, Manuel je odlučio da je šest mjeseci apstinencije bilo dosta i pomislio da mu jedna čašica pića u selu neće naškoditi. Za slučaj da se Joaquín noću probudi, zaključao je vrata iznutra i izašao kroz prozor ostavivši upaljenu svijeću da izgleda kao je ondje.

Nakon prve čaše došla je druga, a nakon nje treća, pa četvrta i još mnoge druge...

Pjevao je sa svojim drugovima u pijanstvu kad su ispred vrata bara prošli vatrogasci uz zvuk sirene. Manuel nije povezivao taj događaj s onim što se zbivalo dok idućeg jutra nije teturajući došao kući i ugledao okupljenu gomilu na ulici...

Samo pokoji zid, malo strojeva i neki alati spasili su se od požara. Sve drugo uništila je vatra. Od Joaquína su našli samo četiri-pet nagorjelih kostiju, koje su pokopali na groblju ispod ploče na koju je Manuel dao isklesati sljedeći epitaf:

„Učinit ću to, Joaqufne, učinit ću to!“

Uz mnogo truda Manuel je ponovno sagradio tesarsku radionicu. Bio je lijen, ali sposoban, i ono što je naučio od Joaquína bilo je dovoljno da spasi posao.

Uvijek je imao osjećaj da ga Joaquín odnekud promatra i sokoli. Manuel bi ga se sjetio pri svakom postignuću: na vjenčanju, pri rođenju prvoga djeteta, kupnji prvog auta...

Petsto kilometara odande Joaquín, živ i zdrav, pitao se je li bilo ispravno lagati, varati i zapaliti onu tako lijepu kuću samo zato da spasi mladića.

Odgovorio je sam sebi da jest i nasmejao se pri samoj pomisli kako je seoska policija zamijenila svinjske kosti s ljudskima...

Njegova nova tesarska radionica bila je malo skromnija od prijašnje, ali već je bila poznata u selu. Zvala se „Osam“.